

THE PRISON HEALER-SOROZAT

A KETREC

LYNETTE NONI

Dream
válogatás

Kiva Meridan igazi túlélő.

Nemcsak a Zalindov börtönét élte túl, hanem a halálos Végzet Próbáját is. Most azonban többre vágyik a túlélésnél – eljött a bosszú ideje. Az utóbbi tíz évben más célja sem volt, mint ismét együtt lenni a családjával, és elpusztítani azokat, akik tönkretették az életüket. De kiszabadulása után a küldetése minden korábbinál bonyolultabbá vált.

Ahogy Kiva megkezdí új életét a fővárosban, rádöbben, hogy a testvérei is megváltoztak fogsága alatt.

Így hát Kivának az ellenségei és a családjá előtt is titkolóznia kell.

Nő a feszültség, a lázadók gyülekeznek, az északi királyságok pedig egyre nagyobb fenyegetést jelentenek. Lassan maga Kiva se tudja, kihez legyen hűséges. Hogy túlélhesse, Kivának még azelőtt ki kell igazodnia saját hazugságain, hogy mindent elveszítene.

© Lucy Bell

LYNETTE NONI jelenleg Ausztrália legsikeresebb YA szerzője. Mindig is imádott olvasni, és gyerekkorában rengeteg időt töltött távoli és mágikus világokról szőtt ábrándozással.

Újságírást és emberi viselkedést tanult, jelenleg pedig teljes állásban írással foglalkozik, a saját fantáziavilágait alkotja meg, és az útközben megismert karakterekkel tölti idejét.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.lynettononi.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Noni The Prison Healer-sorozatának magával ragadó folytatása politikai ármányokkal, óvatosan kibontakozó románccal, és sok családi drámával kecsgetet... A ketrec egy romantikus történet, fantasy, és egyben családi intrikák színtere, s mindez aprólékos történetvezetéssel tálalva. A szerző minden egyes pillanatot alaposan előkészít, hogy aztán tökéletesen időzített és hátborzongatóan feszült jelenetekkel támadjon az olvasóra.”

AMAZON

„A ketrec pörgős és magával ragadó olvasmány, amiért a szerző régi és új rajongói is minden bizonnyal odáig lesznek.”

CRACKING THE COVER

„A ketrec fantasztikus folytatása A gyógyítónak. A karakterek remekül kidolgozottak, a lázadók arcot kapnak, és végre megtudhatjuk a Zalindovban történtek nagyobb következményeit. Minden pillanatát élveztem ennek a könyvnek. Ha tetszett neked az első rész, akkor ezért is kétségkívül odáig leszel, személy szerint én alig várom a harmadik kötetet!”

BOOKSTACKED

„Ez a kötet tömve van ínycsiklandozó drámával. Kiva szinte egész végig két nehéz helyzet között őrlődik. Többször is teljesen ledöbbsentem, és képtelen voltam kitalálni, merre tart a történet.”

THE OPEN BOOKS

Dream
válogatás

LYNETTE NONI

A KETREC

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

A férfi halott volt.

Kiva Meridan – vagyis pár beavatott számára Kiva Corentine – egyre csak nézte a hullát, külön figyelmet szentelve a beesett arcnak és a hamuszürke bőrnek. Tekintetbe véve, hogy mennyire fel volt puffedve, már három vagy négy nap is eltelhetett azóta, hogy a férfi átkelt az örökvilágba. Elég ideje ahhoz, hogy csak úgy áradjon belőle a halál bűze, akkor is, ha a test maga még nem mutatta az oszlás jeleit.

– Középkorú férfi, átlagos testalkatú és magasságú, akit ma reggel húztak ki a Serin-folyóból – mondta Maddis Gyógyító, minden egyes szót tökéletesen ejtve ki azon a ropogós hangján. – Kinek van bármi felvetése, hogy mi lehetett a halál oka?

Kiva egy szót sem szólt, mivel nagyon is tisztában volt vele, hogy csakis mint megfigyelőt engedték a steril vizsgálószobába.

– Senki? – noszogatta Maddis Gyógyító a diákjait, akik mind az apró helyiség közepén álló fémasztalon fekvő test köré gyűltek. – Waldon Tanonc?

A hatalmas lencsés szemüveget viselő fiatal férfi bagoly módjára lassan pislogott egyet.

– Um, megfulladt?

– Csodálatos deduktív okfejtés – mondta Maddis szárazon, majd a férfi mellett álló diákhoz fordult. – Quinn Tanonc?

A fiatal nő apróra húzta magát, amikor pedig megszólalt, a hangja alig volt több suttogásnál.

– Talán szívrohamot kapott? Vagy... vagy sztrókot?

Maddis Gyógyító egyik ujját elmerengve az ajkához érintette.

– Talán. Bárki más?

Kiva testsúlyát az egyik lábáról a másikra helyezte, amivel felhívta magára a gyógyító figyelmét.

– Mi a helyzet a vendégünkkel? – kérdezte Maddis, mire mindenki Kiva felé fordult. – Meridan kisasszony, ha jól tévedek?

Látva a nyílt, hívogató kihívást az idős gyógyító tekintetében, Kiva lerázta magáról félelmét, majd közelebb lépett a hullaéhoz, és felemelte annak ernyedt kezét, felfedve a sötét foltokat a körme alatt.

– Ez az elszíneződés arra utal, hogy valamiféle autoimmun betegségben szenvedett, nagy valószínűséggel szifinuszban vagy kretamotban – mondta Kiva, mivel korábban már diagnosztizált hasonló eseteket. – Ha nem kezelik, mindkettő vezethet az erek hirtelen duzzadásához. – A két felszólított tanonc felé pillantott. – Waldonnak és Quinneknél is igaza volt. A férfi nagy valószínűséggel szívrohamot vagy sztrókot kapott, amit a már meglévő betegsége okozott, mire belezuhant a folyóba és megfulladt. – Kiva elengedte a férfi kezét. – De ebben csakis alapos vizsgálat után lehetünk biztosak.

A Főgyógyító sötét, ráncos arcára elégedett mosoly ült ki.

– Ügyes meglátás. – Aztán nekikezdett egy előadásba a gyakoribb immunbetegségekről, Kiva azonban csak fél füllel figyelt rá, mivel még mindig alig hitte el, hol is van éppen.

A Silverthorn Akadémián – egész Evalon, sőt, egyesek szerint egész Wenderall leghíresebb gyógyítóiskolájában.

Gyermekkorában Kiva édesapja gyakran mesélt neki a Silverthornról. Miután a férfi Fellarion városában nőtt fel, minden lehetséges okot kihasználta, hogy Valleniába látogathasson, hogy ott aztán beszökhessen az akadémia óráira. Mindig is azt bánta leginkább, hogy sosem költözött a fővárosba és lett az akadémia teljes jogú diákja, hanem helyette tanoncnak állt egy gyógyítómester mellett közelebb az otthonához – ami bár nagyon is megbecsült pozíciónak számított, közelébe sem ért annak, ha valaki a Silverthorn diákja lehetett.

Faran életcélja az volt, hogy segítsen másokon, amit Kiva is megörökölt tőle, még hozzá olyannyira, hogy még mikor egy

rémálomban raboskodott, akkor is minden, az édesapjától kapott tudását arra használta, hogy jobbá tegye mások életét.

Kiva elméjére árnyak vetültek, ahogy eszébe jutottak azok a hosszú évek, amiket mostanra már maga mögött hagyott. Életének egy egész évtizedét vastag mészkőfalak és áthatolhatatlan vaskapuk mögött töltötte.

A Zalindov börtönben.

A legtöbbek számára ez a halálos ítéletet jelentette, Kiva azonban túlélte.

Most pedig itt volt, édesapja álmának szívében, amikor azonban valahol máshol kellett volna lennie. *Bárhol* máshol.

Semmi kifogása nem volt a mai tetteire. Azonban mikor lehetőséget kapott, hogy meglátogassa a Silverthornt, egyszerűen képtelen volt nemet mondani, úgy sem, hogy tisztában volt vele, a saját vágyainak prioritásai listájának legalján kéne lennie.

Már hat hét telt el azóta, hogy Kiva megszökött a Zalindovból. Hat hét, amióta megtudta, hogy a koronaherceg segített neki túlélni a gyilkos Végzet Próbáját, négy elementális kihívást, amiken Kiva keresztülment, hogy megmentse a Lázadó Királynő, Tilda Coentine életét.

Az édesanyja életét.

Erőfeszítései azonban mit sem értek, mivel Tilda életét vesztette egy vad börtönlázadásban. Azonban hiába halt meg, a célja továbbra is élt, mivel Kiva és két idősebb testvére pedig megörökölték azt. Együtt ők hárman majd bosszút állnak azért, amit generációkkal korábban elraboltak a családjuktól. Együtt visszazszerzik majd Evalon trónját a Coentine-vérvonal számára.

Mindössze csak annyi volt a probléma, hogy Kivának fogalma sem volt, hogy találja meg a bátyját és a nővérét. Az egyetlen nyoma egy kódolt üzenet volt, amit nem sokkal azelőtt kapott, hogy maga mögött hagyta a Zalindovot. Az üzenet mindössze egyetlen szóból állt: *Oakhollow*.

A falu lóháton alig félóránnyira volt Valleniatól, Kivának azonban egyetlen szabad pillanata sem volt felfedezni a helyet, amióta csak két nappal korábban megérkezett a városba, miután az utóbbi pár hetet a Tanestra-hegységben kuporogva töltötte,

várva a tavaszi olvadást. Ma adódott először lehetősége arra, hogy egy kicsit elszökjön. Ám ahelyett, hogy ezt arra használta volna fel, hogy felkeresse rég nem látott testvéreit, inkább a saját álmait kergette.

Tilda Corentine őrjöngött volna, ha látja.

Faran Meridan azonban boldog lett volna.

Kiva úgy döntött, inkább az apja mellé áll, az anyja küldetése pedig még várhat egy napot.

Ahogy aznap reggel meghozta döntését, a lelkét perzselő bűntudat járta át, azonban ezzel egyidőben a gyomrát szorongató rettegés is enyhült kissé. Semmi oka nem volt a testvéreivel való újbóli találkozás miatt idegeskedni, és mégis... tíz év hosszú idő. Kiva többé már nem volt az a gondtalan gyermek, mint egykoron, és feltételezte, hogy ez a testvéreire is igaz. Túl sok minden történt – mindannyiukkal.

Aztán ott volt az is, amire hármasuk *készült*...

Gondolatainak folyamát csengőszó szakította félbe, aminek hallatán összerezzent – ez azoknak az éveknek a hozadéka volt, amikor folyton a legkisebb zajokra is hegyezte a fülét, mivel azok a rá leselkedő halál hírnökei lehettek. De többé már nem a Zalindovban volt, a békés csengőszó pedig mindössze csak azért visszhangzott a steril vizsgálószoza falai közt, hogy jelezze a tanóra végét.

A diákok, akik mind patyolattiszta, fehér köpenyt viseltek, sietve befejezték órai jegyzeteiket, ahogy Maddis Gyógyító útjukra engedte őket.

– És ne feledjék – szólt utánuk a gyógyító, ahogy a diákok megindultak az ajtó felé –, azok számára, akik a hétvégén részt vesznek a fesztiválon, nem lesz hétfőn kegyelem, ha esetleg túlzásba vinnék az ünneplést. Ezt tekintsék figyelmeztetésnek.

A gyógyító szürke szeme komiszan csillogott erőtlen fenyegetése közben, mire némelyik bátrabb diákja válaszul elvigyorodott az ajtó felé tartva, ahogy Kiva követte őket.

– Meridan kisasszony, egy szóra, ha kérhetem?

Kiva megtorpant az apró vizsgálószoza küszöbén.

– Igen, Főgyógyító? – kérdezte a nőt megillető titulust használva, amit az nemcsak korával és tudásával érdemelt ki, hanem azért is, mert ő volt a Silverthorn vezetője.

– Nagyon kevesen vették volna észre olyan gyorsan az elszíneződött körömágyakat, mint te – mondta Maddis négy szemközt tegezésre váltva, ahogy letakarta az elhunytat egy lepellel. – És még kevesebben azok közül, akiknek nem volt része rendes oktatásban. – A nő felpillantott, mire összetalálkozott a tekintetük. – Lenyűgöztél.

Kiva megilletődve mocorgott.

– Köszönöm! – motyogta.

– Egykoron Faran Meridan is lenyűgözött.

Kiva rögvest mozdulatlaná dermedt.

Maddis Gyógyító ráncai elmélyültek, ahogy elmosolyodott.

– Abban a pillanatban tudtam, hogy kinek a lánya is vagy, ahogy beléptél az ajtón.

Kiva nem tudta, hogy most menekülőre kellene-e fognia, vagy inkább kivárnia, hogy mit mond ezután a gyógyító, ám végül nem kellett döntenie, mivel Maddis azonnal folytatta.

– Hogy van édesapád? – kérdezte. – Továbbra is betegenként menti meg a világot?

Kiva elméjében milliányi válasz rémlett fel, ám végül egyszerűen csak így felelt:

– Meghalt. Kilenc évvel ezelőtt.

Maddis arcára árnyék borult.

– Ó... Sajnálattal hallom.

Kiva erre mindössze csak bólintott, nem látta értelmét, hogy megossza a gyógyítóval, hogyan is halt meg az édesapja. Vagy hogy hol.

A Főgyógyító megköszönte a torkát.

– Édesapád volt a legjobb tanítványom... akkor is, ha valójában nem is volt a Silverthorn diákja. Az ifjú Faran Meridan folyton-folyvást beszökött az óráimra, és úgy tett, mintha valami ártatlan tanonc lenne. – Maddis kedélyesen kuncogott. – Elég ígéretes volt ahhoz, hogy sosem jelentettem az akkori Főgyógyítónak, mivel tudtam, hogy akkor kitiltanák a campusról. Valaki,

aki olyan veleszületett, intuitív tehetséggel bírt, mint ő, megérdemelt egy esélyt arra, hogy fejleszthesse a tudását. Ezt már akkor is így hittem. – A gyógyító pillanatnyi szünetet tartott. – És még most is így hiszem.

Maddis olyan pillantást vetett Kiva felé, amitől a lánynak elakadt a lélegzete.

– Faran halála lesújtó, de örömmel látom, hogy a szenvedélyét továbbadta neked – mondta a gyógyító. – Ha van hozzá kedved, örömmel látnánk a Silverthorn diákjaként. Még csak be sem kellene szöknöd.

Kiva partra vetett hal módjára előbb kitátotta, majd becsukta a száját. A Silverthornban tanulni igazi valóra vált álom lenne számára. Annyi mindent tanulhatna... Már a pusztá gondolatra is könnyek szöktek a szemébe.

Amik aztán csak még tovább sokasodtak, mert tudta, hogy nem fogadhatja el az ajánlatot.

Anyá halott.

Úton vagyok Valleníába.

Itt az idő, hogy visszafoglaljuk a királyságunkat.

Ezeket a szavakat Kiva írta a bátyjának és a nővérének, mikor elhagyta a Zalindovot, most pedig valóra is kellett váltania őket, megtagadva a saját vágyait, hogy a családját helyezze mindenek elébe.

– Gondolkozz el rajta! – mondta Maddis Gyógyító, amikor Kiva továbbra sem szólt egy szót sem. – Ameddig csak kell. Az ajánlat áll.

Visszapislogva egyre csak gyülemlő könnyeit, Kiva felkészült rá, hogy illedelmesen visszautasítsa az ajánlatot. Azonban amikor végül megszólalt, valami egészen más csúszott ki a száján.

– Átgondolom.

Válasza ellenére Kiva tisztában volt vele, hogy a Silverthorn nem szerepel a jövőjében. Amint Maddis megtudja, hol is csi-szolgatta a tudását az elmúlt tíz évben, vissza fogja vonni a meghívást. Kivának mindössze csak annyit kellett tennie, hogy felhúzza a ruhaujját, felfedve a Z-alakú sebhelyet a kezén.

De képtelen volt megtenni. Képtelen volt ilyen visszavonhatatlanul szabotálni az álmait. Helyette mindössze csak halkan motyogva búcsút mondott, majd kilépett a vizsgálószobából az azon túl elterülő, steril folyosóra.

Viharos gondolataiba temetkezve Kiva alig figyelt a környezetére, ahogy végigsétált a hosszú folyosón, elhaladva a fehér köpenyes gyógyítók és tanoncok, valamint az utcai ruhát viselő látogatók és betegek egyvelege mellett. Aznap korábban már bejárta a campust, amikor is megtudta, hogy az ispotály három nagy szárnyból áll – az egyikben a pszichológiai traumák kezelése folyt, a másikban hosszútávú ápolást és rehabilitációt igénylő betegek kaptak helyet, míg ebben, a harmadikban zajlott a különböző testi betegségek és sérülések diagnosztizálása és kezelése. Ezen felül több kisebb épület is helyet kapott a campuson, mint például a patikáriusok műhelye, a karanténblokk, a hullaház, és a gyógyítók hálókörletei. Csak a fő szárnyak álltak nyitva a nyilvánosság számára, amiket szabadtéri, boltíves folyosók kötöttek össze, ahonnan remek kilátás nyílt a campus közepén álló kertre. A helyiek csak úgy nevezték ezt a helyet, hogy a Silverthorn Szentélye – egy olyan hely volt ez, ahová a betegek és a gyógyítók visszavonulhattak pihenni, élvezve a csevegő patak és az illatozó vadvirágok nyújtotta békességet, méghozzá mindezt egy domb tetejéről, ahonnan be lehetett látni az egész várost, egészen addig, ahol a tekergőző Serin-folyó a Tetrean-tengerbe ömlött.

Maga mögött hagyva az ispotály legnagyobb szárnyát, Kiva is efelé a szentély felé vette az irányt. Egy ideig követte a kövezett folyosót, majd letért róla, mire szandálba bújtatott lába a selymes fűbe süppedt, a késődélutáni nap pedig számúzta a hideget a csontjaiból. Egy ideig csak céltalanul bolyongott, majd végül elért egy kis gyaloghídhöz, ami biztos átkelést biztosított a csobogó patak felett. Kiva megállt a híd közepén, és rátámaszkodott a fa korlátra, hogy egy kicsit összeszedje a gondolatait.

– Ó, már megint olyan komoly képet vágsz.

Kiva megdermedt az ismerős hang hallatán, és közben próbált ügyet sem vetni rá, hogy az milyen érzelmeket is ébresztett benne – hogy *mennyiféle* érzelmet is ébresztett benne.

Jaren Vallentis – vagyis ahogy a világ nagyja ismerte, Deverick Herceg. Szintén szökött rabtársa, utazótársa, egykori barátja – és egykori talán-több-mint-barátja –, valamint családja esküdt ellensége.

Az ő esküdt ellensége.

– Mindig ilyen képet vágok – felelte Kiva, miközben igyekezett nem megbámulni a fiút. Arannyal hímzett gallérú, sötétkék inge túlságosan is jól festett rajta, csak úgy, mint a gondosan szabott fekete zakója és nadrágja. Kivának nem kevés erőfeszítésébe került elfordítania róla a tekintetét.

– Igaz, mint ahogy az is, hogy túlságosan komoly – jelentette ki Jaren, ahogy kezét Kiva felé nyújtva a lány füle mögé túrt egy sötét, szélfúttá hajtincset.

Kiva gyomra áruló módon bukfencet vetett, mire gondolatban jól megfeddte magát. Jaren mindig is előszeretettel mutatta ki törődését apró tetteken keresztül. Még akkor is túlságosan barátságos volt vele, mikor együtt raboskodtak a Zalindovban. Amióta megszöktek, Kiva igyekezett tartani vele a két lépés távolságot, de az akaratereje kezdte megadni magát. Olyan volt, mintha Jaren csakis azért jött volna erre a világra, hogy megkísértlje őt, hogy elterelje a figyelmét a feladatáról.

Ez pedig elfogadhatatlan volt.

– Jó napod volt? – kérdezte Jaren, ahogy különleges, kék-arany szemével egyenesen Kiva szemébe nézett.

Kiva lesimította az öltözékét – egy egyszerű zöld ruhát és egy kis vékony, fehér kardigánt viselt –, és közben alaposan átgondolta, hogyan is feleljen. Jaren volt az oka annak, hogy egyáltalán eljöhett a Silverhornba. Valaki tartozott neki egy szívességgel, aminek nyomán aztán Kivát hajnalok hajnalán kirángatták előbb az ágyból, aztán a Folyami Palotából, hogy egy soha vissza nem térő alkalom keretében egy egész napot a királyság legjobb gyógyítóakadémiáján tölthessen.

Kivának számos oka volt rá, hogy gyűlölje a koronaherceget, de egyszerűen képtelen volt életre hívni magában azt a lángoló megvetést, aminek fel kellett volna őt emésztenie. És mindezért Jarent okolta. A fiú a megismerkedésük pillanatától kezdve gon-

doskodó, figyelmes és teljes mértékben odaadó volt irányába. Amikor megtudta, hogy a herceg hazudott neki a személyazonosságát illetően, még akkor sem volt képes hátrat fordítani neki és magára hagyni őt, hogy belehaljon a sérüléseibe a Zalindov alatt futó alagútrendszerben. Kiva hiába igyekezett – *kétségbeesetten igyekezett* – megkeményíteni a szívét Jaren irányába, a fiú családjának a Tanestra-hegységben álló palotájában töltött hetek, majd a Valleniába tartó út hosszú napjai alatt, semmire sem ment vele. Jaren egyszerűen istenverte módon túlságosan is *szeretetre méltó* volt ehhez. Ami mindent, amire csak Kiva készült ellene és a családja ellen annyira, de annyira megbonyolított.

Nem mintha ezt valaha is hajlandó lett volna beismerni – még magának sem.

– Nagyon... – kezdte Kiva, bár nem volt benne biztos, hogyan is feleljen. A napja csodálatos és hihetetlen volt, minden, amire csak valaha is áhítozott. De tudva, mi vár rá a jövőben, és hogy kénytelen lesz nemet mondani Maddis ajánlatára, végül egyszerűen csak annyit mondott, hogy:

– Érdekes volt.

Jaren aranyszín szemöldöke kissé megemelkedett.

– Ez aztán a dicséret!

– Te meg mit keresel itt? – kérdezte Kiva, elengedve a füle mellett a koronaherceg szarkasztikus megjegyzését.

Bár senki sem volt a közelükben, ahogy ott álldogáltak a gyaloghíd korlátjának dőlve, Kiva azért vetett egy ideges pillantást a szentély távolabbi pontjain bóklászókra, és azokra, akik éppen az ispotály szárnyait összekötő, boltíves kőfolyosókon haladtak végig.

– Érted jöttem – felelte Jaren egy kedélyes kacsintás kíséretében. – Mivel ez az első napod az iskolában, meg minden.

Kiva erre mindössze csak a fejét rázta.

– Nem lenne szabad itt lenned.

– Aú! – szisszent fel erre Jaren, kezét a szívére szorítva. – Ez fáj! Itt ni.

– Ha valaki felismer...

Jarennek erre volt pofája kuncogni.

– A valleniaiak hozzá vannak szokva, hogy én és a családom tagja szabadon járkálunk közöttük. Csak a különleges események alkalmával viselünk álarcot, úgyhogy minden egyéb alkalommal könnyen felismerhetőek vagyunk. Ne aggódj! A jelenlétünk nem megy akkora csodaszámba, mint gondolnád.

– Kétlem, hogy Naari ebben egyetértene veled – szállt vele vitába Kiva, ahogy elnézett a fiú mellett. – Ő hol is van?

Mióta csak maguk mögött hagyták a Zalindovot – arról az időről nem is beszélve, amit együtt ott töltöttek –, Jarent alig lehetett leghűségesebb Királyi Gárdistája, az ő Arany Pajzsa nélkül látni. Az, hogy Naari Arell nem volt jelen, két dolgot jelenthetett: vagy adott kettejüknek egy kis teret és éppen a távolból figyelt, vagy...

– Lenyűgözne, ha azt mondanám, hogy sikerült meglépnem előle?

Jaren önelégült vigyorát látva Kiva oldalra döntötte a fejét, majd ajkán halovány, komisz mosollyal így szólt:

– Akkor leszek lenyűgözve, ha majd ezek után sikerül túlélned a dühét.

Jaren vigyora rögvést lehervadt az arcáról, majd felszisszent.

– Igen. Nos. – Kihúzta magát, majd, mintha csak bátorságot akart volna gyűjteni, megköszöri a torkát. – Az a holnap problémája.

– Majd mondok valami szépet a temetéseden – ígérte Kiva.

Jaren halkán felkacagott.

– Olyan kedves vagy. – Aztán megragadta a lány kezét és visszavezette a boltíves folyosó felé. – Gyerünk, indulnunk kell, különben még lemaradunk.

Kiva megpróbálta kiszabadítani magát, de Jaren erre csak még jobban megszorította az ujjait, úgyhogy inkább feladta – miközben makacsul tudomást sem vett róla, hogy milyen kellemes is volt, ahogy Jaren fogta a kezét –, és igyekezett lépést tartani a fiúval.

– Miről maradunk le?

– A naplementéről – felelte Jaren.

Amikor nem szolgált további magyarázattal, Kiva epésen megjegyezte:

– Ez lehet, hogy meglep, de napnyugta holnap is lesz.

Jaren finoman rántott egyet a kezén.

– Nagyokos. – A herceg felé vetett, kedély pillantásától melegség áradt szét Kiva testében – amiről *szintén* nem volt hajlandó tudomást se venni.

Manapság jó sok mindenről nem volt hajlandó tudomást venni, ha Jarenről volt szó.

– Az éves Folyami Fesztivál *ma* napnyugtakor kezdődik – mondta. – Egész hétvégén tart, de mindig az első este a legjobb, úgyhogy mindenképpen olyan helyre kell mennünk, ahonnan jó a kilátás.

– Mire?

– Majd meglátod – felelte Jaren rejtélyesen.

Kiva gyors döntést hozott. Engedélyezett magának még egy estét – egy estét, hogy átélhesse a Folyami Fesztivált és élvezhesse Jaren társaságát, miközben tudta, az együtt töltött napjaik meg vannak számlálva.

Egyetlen este, és aztán útra kell Oakhollow felé, ahol végre véghez fogja vinni azt, amit elhatározott, amikor elhagyta a Zalindovot.

Nem számított, hogyan is érzett, nem számított, hogy a koronaherceg belopta magát a szívébe, eljött az ideje, hogy a Vallentis család elbukjon.

MÁSODIK FEJEZET

A két nappal korábbi érkezése alkalmával Kiva megtudta, hogy Valleniát úgy is ismerik, hogy a Folyók Városa. Bár számos folyó kanyargott a városban, egyik sem volt lenyűgözőbb, mint a tekintélyes Serin-folyó, ami tekergőző kígyó módjára folyt végig a fővároson.

Jaren is ehhez a folyó felé vezette most Kivát – útjuk a Silverthorntól előbb egy könnyed lejtőn vezetett le, amíg el nem értek a főtérig, ahol az emberek már gyülekeztek a folyó menti járdákon, a levegőt pedig izgatott várakozás töltötte meg.

Ahogy szalalozva keresztülhaladtak a tömegen, Kiva feltetelezte, hogy Jaren a Folyami Palotához vezet vissza, ahhoz az építészeti csodához, amit kettészelt a Serin, és aminek két szárnyát egy aranyozott híd kötötte össze. Még Kiva sem lett volna képes tagadni a királyi rezidencia pompáját, aminek külső falait luminiummal futtatták be, szemképráztató csillogó hatást hozva létre.

Kiva egyelőre még csak a keleti szárnyban járt, ahol Jarennek saját lakrésze volt – amihez egy vendégek számára fenntartott szint is tartozott, ahol ki is osztottak egy fényűző lakosztályt Kiva számára. Jaren testvérei, Mirryn és Oriel is a keleti szárnyban laktak, a szüleik viszont a folyó nyugati oldalán éltek. Kiva egyelőre még nem találkozott se a királlyal, se a királynővel, de tekintetbe véve, milyen érzelmeket is táplált az uralkodók irányába, nem is nagyon igyekezett, hogy megismerje őket.

Ahogy egyre közelebb értek a Folyami Palotához, a tömeg zavaróan tömötté vált, ami remek kifogást adott Kivának arra, hogy kiszabadítsa kezét Jaren szorításából. Ahogy megszakadt a kapocs kettejük közt, Kivát elöntötte a hiányérzet, de erre még

csak ügyet sem vetett, hanem inkább a fiú szélfútta, aranybarna hajára szegezte tekintetét, ahogy Jaren még jóval a palota örökkel ellátott kapuja előtt egy mocskos sikátorba vezette a főútról. Az utca két oldalán álló, romos épületek elég magasak voltak ahhoz, hogy eltakarják a fűgén a látóhatár széle felé tartó napot, sötét árnyékokat vetve útjukra.

– Most jön az a rész, amikor megölsz és elrejtéd a hullámat? – kérdezte Kiva, ahogy hunyorogva kémlelte az árnyakat.

– Ne légy nevetséges! – mondta Jaren, majd hozzátette: – Vannak szolgálaim, akik megteszik az ilyesmit helyettem.

Kiva hálás volt a sötétségnek, amiért az elrejtette mosolyát.

– Gondolom, nem szívesen mocskolnád be azt a királyi kacsódat.

Jaren felhorkantott.

– Az én *királyi kacsómnak* van jobb dolga is. – Jaren kissé oldalra terelte, hogy ne lépjen bele egy pocsolyába, miközben végig olyan közel állt hozzá, hogy séta közben a karjuk egymáshoz ért. – Már nem vagyunk messze, csak fel kell itt jutnunk.

– Mi ez az egész? – kérdezte Kiva.

– Már mondtam: jó kilátást akarunk.

– A folyóra?

– És a palotára – mondta Jaren, ahogy megtorpant egy ősöreg ajtó mellett, aminek bronz ajtógombja Jaren kezének egyetlen mozdulatára hasznavehetetlenül lezuhant a fáról.

– Most ugye csak viccelsz – mondta Kiva érzelemmentes hangon, mikor benézett az ajtón és megpillantotta a lépcsőt – pontosabban az üres szobában emelkedő, rothadó deszkák sorát, aminek teteje homályba veszett a lépcsőfordulón túl.

– Hol van a kalandvágyad? – kérdezte Jaren, ahogy berángatta őt az ajtón.

Ha nem szökik le némi apró fény valahonnan a magasból, Kiva az orra hegyéig se látott volna.

– Már egy életre elég kalandban volt részem, köszönöm szépen – mondta, bár Jaren közben már vezette is őt a lépcső felé és maga elé engedve őt noszogatta felfelé.

– Már csak pár apró lépés – bátorította őt Jaren, ahogy a lány felmászott egy, kettő, három fokon, aztán még magasabbra. – Lá-tod? Tökéletesen biztonságos.

Alighogy ezt kimondta, a deszka, amire Kiva éppen a súlyát helyezte, recsegve megadta magát. A lány rémületében felsikoltott, ám ahelyett, hogy visszazuhant volna a padlóra, a lába, mintha csak szilárd talaj lett volna alatta, megállt a levegőben.

Miután tátott szájjal megbámulta az alatta elterülő ürességet, Kiva hátrafordult, mire látta, ahogy Jaren, jót derülve a dolgon, gyengéden a fejét rázza.

– Komolyan meg kell tanulnod bízni bennem.

Kivát olyan érzés járta át, mintha súlytalan lenne, majd hirtelen egyszer csak azon kapta magát, hogy a korhadt lépcsők *felett* lebeg, ahogy Jaren elementális mágiája segítségével mindkettőjüket fellebegtette a lépcső tetejére, elejét véve minden esetleges további balesetnek.

Kiva megvárta, amíg ismét szilárd talaj került a lába alá, majd Jarenhez fordult.

– Igazán kezdhettél volna ezzel – mondta neki.

– A mágiának mindig megvan a maga ára – felelte erre Jaren, majd áttessékelte a lányt egy újabb jobb időket is látott ajtón, ami az épület tetőteraszára vezetett. – Csak egy bolond vesztegetné az erejét ok nélkül.

– Számodra mi az ára? – kérdezte Kiva kíváncsian.

– Attól függ, mennyit használom. Az ilyesmikhez – mutatott a mögöttük lévő lépcsőre – nincs szükség túl sokra. De a nagyobb varázslatok ki tudják meríteni az embert.

Kiva oldalra döntötte a fejét.

– Szóval olyan ez az egész, mint az energiaátvitel?

Jaren bólintott, majd a kövekből épült kémény felé kezdte terelni őt.

– Már amennyire értem. Minél több energiám van, annál hatalmasabb a varázserőm. És vice versa.

– Előfordult már valaha, hogy egyszerűen kifogytál? Már mint a mágiából.

– Egy párszor, még kisebb koromban – ismerte be Jaren. – Most már igyekszem ezt elkerülni, mivel olyan furcsán érzem magamat tőle, mintha egy részem hiányozna. A mágiám... – Egy pillanatra elhallgatott és elmerengett. – A mágiám a részem, tudod? Olyan, mint a karom vagy a lábam. Ha túl sokat használom túl gyorsan, akkor az olyan, mintha levágták volna egy végtagomat, aztán meg kéne várnom, amíg visszano. Van ennek így értelme?

Kiva bólintott, és közben magában megjegyezte, hogy mennyire hasonló is ez a saját mágiájához – az ereiben folyó, tiltott gyógyító mágiához, a Coarentine-vérvonal jeléhez.

Jarennel ellentétben azonban Kiva nem tudott olyan vágyakozva beszélni az erejéről, nem tudta átéreznie azt az örömet és elégedettséget, ami mindig átjárta a Jaren hangját, valahányszor csak a fiú a mágiájáról beszélt. Kiva a saját biztonsága érdekében kénytelen volt a lelke mélyére rejtteni a képességeit. Mostanra már inkább tekintette átoknak, semmint áldásnak, valami olyannak, amit minden áron meg kellett tagadnia, nehogy felfedezzék. Az elmúlt tíz év alatt mindössze csak egyszer használta, egy igazán kétségbeesett pillanatban, hogy megmentse...

– K-Kiva! Hát i-i-itt vagy!

Mikor meglátta, hogy kik is várnak rájuk, Jaren hirtelen megtorpant, és elmotyogott egy izes szitkot. Kiva tekintete ellágyult, ahogy a vörös hajú fiúcska odaszökölt hozzájuk, de aztán rögtön rosszmájúan kuncogni kezdett, mikor megpillantott Jaren nyomorúságának okát – az ő Arany Pajzsa sötét homlokát bosszúsan ráncolva, karba tett kézzel állt előttük.

Még mielőtt bárki bármit is mondhatott – vagy, Naari arcki-fejzéséből kiindulva, ordíthatott – volna, Tipp odaért Kivához, és fűgén átölelte őt. Bár az egész csak egy pillanatig tartott, Kiva csak úgy lubickolt az ölelésben, mivel fájdalmasan tisztában volt vele, hogy Tipp hat héttel korábban majdnem meghalt. Ha Kiva nem ért volna időben az ispotályba, ha nem lett volna képes használni az olyan hosszú ideje elnyomott erejét, hogy gyógyítsa...

Tipp azonban nem halt meg. Élt és virult. És éppen olyan eleven volt, mint mindig.

A fiúcska halálközeli-élménye utáni első pár napban Kiva rengeteget aggódott. Amikor végre magához tért, Tipp össze volt zavarodva, sőt, egyenesen rettegett. Kellott hozzá pár fürgén kieszelt hazugság, hogy Kiva meg tudja győzni, csak beütötte a fejét, és ezért nem bízhat a saját emlékeiben. Amikor biztosította róla, hogy jól van, hogy *szabad*, Tipp ismét a megszokott, örömteli önmaga lett, készen arra, hogy bejárja a világot és teljes mellbedobással kiélvezze az életet. Mikor megtudta, hogy Jaren egy herceg, még csak nem is pislogott, hanem még izgatottabb lett, ahogy belegendolt, micsoda kalandok is várhatnak rájuk, amint Valleniába érnek.

– Gyerünk, gy-gy-gyerünk, *gyerünk!* – mondta Tipp, ahogy a tető távolabbi széle felé kezdte rángatni a lányt.

Kiva észrevette, hogy valaki egy pokrócot terített a földre, ami mellett egy gyümölcsökkel és péksüteményekkel megpakolt, nyitott piknikkosár állt hívogatón. Kiva azonban alig vetett rájuk fél pillantást, ahogy Tipp hirtelen megállította őt, a figyelmét pedig elterelte a város elé táruuló látványa.

– Azta! – sóhajtotta Kiva. Nem csak a csillogó Folyami Palota ámította el – mivel számtalan valleniai épület fakó tetejét is luminiummal futtatták át, mintha az egész város ragyogott volna, ahogy a napfény még egy utolsó csókot lehelt a látóhatár szélére.

– Ugye? – mondta Tipp, ahogy egyik lábáról a másikra ugrott. – N-Naari mondta, hogy innen a l-legjobb a kilátás az egész f-fővárosra.

– Nem tévedett – értett egyet Kiva, majd hátrapillantott a válla felett, mire látta, hogy a testőr éppen heves vitát folytat Jarennel. Úgy tűnt, a herceg alig állja meg, hogy el ne vigyorodjon, ami egy cseppet sem segített lecsitítani Naari dühét.

– Szerinted nem k-kellene megmentenünk? – suttogta Tipp, ahogy követte Kiva tekintetét. – Naari nagyon d-dühös volt, mikor rájött, hogy Jaren n-nélküle ment el.

– Túlélte a Zalindovot – mondta Kiva, ahogy törökülésben elhelyezkedett a pokrócon, ahonnan semmi sem zavarta a panorámát. – Naarit is túl fogja élni.

– ...És ha még egyszer így lelépsz, én magam foglak a tömlöcbe zárni, megértetted? – szállt feléjük Naari dühös hangja, mire Kiva felszisszent, majd gyorsan kijavította korábbi kijelentését:

– Talán túléli.

Tipp kuncogott, aztán gyorsan a szájába tömött egy süteményt, ahogy Naari dübörgő léptekkel odacsörtetett hozzájuk, majd a fegyvereit megigazítva leült melléjük. Az őr vetett egy szúrós pillantást Kiva irányába, majd fenyegetően így szólt:

– Ha megtudom, hogy bármi közöd is volt...

Kiva fürgén maga elé emelte a kezét.

– Én teljesen ártatlanul tettem a magam dolgát, egészen addig, amíg ide nem rángatott.

– Köszí, hogy így kiállsz mellettem – motyogta Jaren, ahogy levetette magát Kiva mellé, elég közel ahhoz, hogy a lány érezze a teste melegét. Kivában felmerült, hogy arrébb húzódik, de mivel aznap reggel nem éppen esti kiruccanáshoz öltözött, a vékonyka kardigánja nem túl sok védelmet nyújtott az esti hideg ellen.

Egyetlen este, emlékeztette magát Kiva. Senkinek sem árt azzal, ha ott marad, ahol van.

– Legalább van b-bőven kajánk – mondta Tipp, ahogy egy fűrt szőlő felé nyúlt.

– Micsoda megkönnyebbülés – jegyezte meg Jaren szárazon.

Kiva ekkor rádöbbenet valamire: Jaren abban a pillanatban szitkozódni kezdett, ahogy megpillantotta Naarit és Tippet, mintha nem is számított volna rá, hogy itt lesznek. Ezt az egészet – a kilátást, a pokrócot, a piknikkosarat – csakis neki szánta.

Kiva Jaren felé fordult, aki arcán szégyellős kifejezéssel vizsgozta pillantását. A fiú finoman megrántotta a vállát, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy ő megpróbálta, mire valami olvadozni kezdett Kivában. De aztán emlékeztette rá magát, hogy ki is Jaren, és mire is készült ellene –mit kellett tennie ellene –, mire elfordította a tekintetét, és rögvest falat emelt a szíve köré.

– A jövőbeni problémák elkerülése végett – jelentette ki Naari –, amikor legközelebb elsompolyogtok, hogy egy kicsit kettesben legyetek, kérlek, tegyétek ezt a palota falain *belül*.

Kiva már nyitotta volna a száját, hogy tagadja, hogy bármi köze is lett volna az egészhez, Jaren azonban gyorsabb volt nála.

– És abban mégis mi a vicces? – Odadobott egy almát a testőrnek. – Egyél valamit, Naari. Éhesen még a szokottnál is morcosabb vagy.

A tekintet, amit Naari ekkor felé vetett, bosszút ígért, de a nő ettől még az ajkához emelte a gyümölcsöt és beleharapott.

– Már nem kell sokáig várni – mondta Jaren Kivának, ahogy odanyújtott neki egy süteményekkel megrakott tányért. – Egyél és helyezd kényelembe magad!

Egy tejsodós tortácskát majszolva Kiva elmerengett azon, hogy még mindig milyen furcsa, hogy szabadon azt ehet, amit csak akar. Gyermekkorra óta most először volt némi hús a csontjain, nem is beszélve a korábban nem is létező idomairól. Tipp is egészen kivirágzott, mióta maguk mögött hagyták a Zalindovot és az ott kapott szerény fejadagokat, kisfiús teste gyarapodni kezdett, szeplős bőre pedig csak úgy ragyogott az ifjonti erőtől.

Kiva alig értette, hogyan is volt képes ilyen sokáig élni ilyen kevés táplálékon. De a Zalindov már a múlté volt. Egy nap majd eléri, hogy Rooke Parancsnok, a férfi, aki az apja és még olyan sok ember haláláért volt felelős, megfizessen az általa elkövetett bűnökért. De annak a napnak, tudta jól, még nem jött el az ideje.

– Most már bármelyik pillanatban – mondta Jaren, pont, ahogy a nap utolsó sugarai is látóhatár mögé vesztek.

Tipp izgatottan térdre ereszkedett, miközben a továbbra is az almáját majszoló Naari borostyánszín szeme harcra készen ideoda cikázott a tetőn. Kiva hunyorogva szemlélte az alkonyatot, mivel fogalma sem volt, mégis mire kéne figyelnie, főleg most, hogy a sötétség szinte már teljesen ellepte a várost.

– Észre fogjuk... – Kiva elhallgatott, és még a lélegzete is elakadt, ahogy hirtelen kaleidoszkóp-szerű színrengeteg világította be az éjszakát, amit dallamos szimfóniát játszó nagyzenekar kí-

sért, aminek felerősített hangja átjárta az egész várost. Lehetetlen volt megmondani, honnan is szól a zene, de a szivárványos fénycsóvák a palota aranyozott hídjáról buktak alá egyenesen a Serin-folyó szívébe, pszichedelikus páráként verődve vissza a vízről.

A tömeg olyan hangos éljenzésben tört ki, hogy Kivának még ilyen messziről is belesajdult a füle. A zaj gondolatban rögvest visszaröpítette őt a Zalindovba, abba a pillanatba, amikor önként jelentkezett, hogy magára vállalja az édesanyja ítéletét, amit az összegyűlt rabtársainak üvöltése követett. A tenyere iz-zadni kezdett, a városban összegyűlt tömeg azonban ünnepelelt, nem gúnyolódott, a hang pedig elég örömteli volt ahhoz, hogy ismét fel tudjon lélegezni, miután a mellkasa hirtelen összeszo-rult.

– Tessék! – mondta Jaren Kiva oldalán ülve, ahogy a színes fények spirál alakban pörögni kezdtek. Jarennek fogalma sem volt róla, micsoda mentális csatamezőn is vágott át éppen a lány, azonban pont ő volt az, aki képes lett volna megérteni azt a tra-umát, amitől Kiva még mindig nem tudott megszabadulni. Főleg mivel a lány tudta, hogy a maga módján Jaren is szenved, mivel a téli palotában töltött hetek alatt hallotta a falakon keresztül a rémálmok sújtotta fiú ordítását. Úgy tett, mintha semmiről sem tudna, sosem fedve fel, hogy addig feküdt éberem az ágyában, amíg Jaren végül el nem csendesedett, és sosem osztva meg vele, hogy ő maga is kínokkal átszótt álmokat látott.

Kiva az elméje mélyére számúzta ezen gondolatait, majd ő is térdre emelkedett Tipp mellett, alig várva, hogy meglássa, mire is utalt az imént Jaren.

Alig pár másodperccel később egy apró hajó jelent meg a fényár közepén, mire a szín pompás sugarak rögvest tökéletes kör alakba rendeződtek körülötte. A hajó tatján egy magányos, fehérbe öltözött alak állt, kámzsáját mélyen az arcába húzva, amin egy arany maszk csillogott.

A zene elérte a tetőpontot, amivel egyidőben az alak ma-gasba emelte karját, mire a fények ismét táncba keltek, azonban ezúttal vadabban. A folyó fodrozódott és bugyogott, majd egy

örvény jelent meg a hajó körül, ami továbbra is tökéletes mozdulatlanságban állt annak közepén. És ekkor...

– Ez nem lehet *i-igaz!* – kiáltott fel Tipp, ahogy egyszer csak egy hattyú emelkedett ki az örvényből. Háromszor akkora volt, mint a hajó – és teljes egészében vízből állt. A hídról a szivárvány minden színében pompázó fénysugarak buktak alá, hogy megvilágítsák a madarat, ahogy az víz-szárnyait csapkodva és vízcseppeket szórva egyenesen vissza az alatta elterülő Serinből a levegőbe emelkedett.

– N-nézzétek! – sikoltotta Tipp, a teljesen elámult Kiva tekintetét ismét a hajón álló alak felé terelve, aki a zene ütemére körkörös mozdulatokat írt le a kezével, majd ismét a vízre mutatott.

A folyóból ezúttal egy delfinraj emelkedett ki, aminek mindegyik tagja éppen olyan hatalmas volt, mint a hattyú. Számos fénysugár világította meg őket, ahogy a delfinek végigugrándoztak a folyó felszínén, előbb mélyre bukva annak vízébe, majd ismét előtűnve, hogy aztán a magasba szökellve bukfencet vessenek a levegőben.

Mikor a hajón álló alak ismét megmozdította a karját, a Serin egy egész szekciója bugyborékolni kezdett, majd hosszú, egyes sugarakban a magasba lövellt, amik tetején aztán tökéletes napraforgók nyíltak, amiket megvilágítottak a hídról érkező, ragyogó, sárga fények. Aztán, Kiva szeme láttára, a napraforgók szétnyíltak, ahogy egy ménes vágatott át rajtuk, aminek tagjai ide-oda dobálták szélfúttá sörényüket és vizet fröcsköltek szét maguk körül.

– Mi ez az egész? – kérdezte Kiva az ámulattól kifulladásra.

– A Folyami Fesztivál az életet ünnepli – felelte Jaren, ahogy egy hatalmas tölgyfa emelkedett a magasba az örvényből. Ágain gyöngyházfényű madarak jelentek meg és keltek szárnyra, csatkozva a még mindig a folyó felett körző hattyúhoz, mindannyian vizet csöpögtetve vissza a felszínre. – Évszázadokkal ezelőtt arra emlékeztette az embereket, hogy az életünk ritmusát az évszakok diktálják, és hogy azok, akik túlélték a telet, most kicsit hátradőlhetnek, és élvezhetik a tavasz hozta örömeiket. De manapság

már gyakorlatilag csak egy kifogás az ünneplésre. – A zenekar egyre hangosabban játszott, úgyhogy Jaren is hangosabban folytatta. – Négy ilyen fesztiválunk van az év folyamán: a Folyami Fesztivál tavasszal, a Virágkarnevál nyáron, a Parázs-rítus ősszel, és a Kristályorkán télen. Mindegyik más és más elementális erőre fókuszál, és emlékezteti a népünket a hatalomra, amivel bírunk, és a védelemre, amit nyújtunk nekik.

Kiva hunyorogva a hajón álló alakra pillantott.

– Az ott a királynő odalenn, ugye?

Más nem lehetett, mivel a király úgy házasodott be a Vallentis-családba, és így nem rendelkezett mágiával, Mirryn Hercegnő szél elementál volt némi tehetséggel a tűz megidézéséhez, az ifjú Oriel Herceg erőssége pedig a földmágia volt. Egyedül Jaren bírt hatalommal mind a négy elem felett – és ezért volt ő a trónörökös, hiába volt Mirryn a legidősebb közülük –, a világ azonban úgy tudta, hogy mindössze csak egy kivételesen erős tűz elementál, aki emellett még bír némi hatalommal a szél felett. A népe úgy hitte, a mágikus hatalmának ereje miatt került az öröklési sor élére, miközben csak nagyon kevesen voltak tisztában vele, mire is képes igazából – és Kiva egy volt ezen kevesek közül.

– Igen, az az anyám – erősítette meg Jaren. Hangjából egyáltalán nem érződött, hogyan is érez a nő iránt, aki újra és újra bántalmazta őt az elmúlt években az angyalpor-függősége miatt, amiről a népe semmit sem tudott.

– Lenyűgöző a hatalma – jegyezte meg Kiva óvatosan.

Még mielőtt Jaren felelhetett volna, egy hatalmas kígyó emelkedett ki a Serinből, ami aztán egyetlen harapással bekebelezte a tölgyfát, majd megindult a napraforgók felé, hogy azokkal is végezzen. Aztán a magasba csapott, mint egy áspis, mire a madarak is vesztüket lelték vizes pofájában, őket pedig a bukfenező delfinek és a táncoló lovak követték. Nemsokára már nem maradt más, csakis a kígyó, aki, az addigra elcsitult örvény helyét átvéve, nekiállt a hajó körül körözni.

– Akár hiszed, akár nem, az ilyen trükkök nem kerülnek túl nagy erőfeszítésbe – mondta Jaren. – Anya egy kicsit majd fá-

radt lesz utánuk, de ennyi. – A vízre mutatott. – Már majdnem vége... ez a rész tetszeni fog.

Bár nehezére esett megállni, hogy ne kérdezősködjön tovább, Kiva ismét a kígyó felé fordította figyelmét, ami ekkor kiemelkedett a folyóból, és, mint valami szárnyatlan sárkány, a magasba röppent. Ahogy a zenekar elért a darab tetőpontjához, Ariana Királynő összeütötte két kezét, mire a kígyó milliányi vízcseppé robbant szét, amik aztán csillogó gyémántok módjára lebegtek a levegőben.

– Ó! – Kivának még a lélegzete is elakadt, ahogy a Folyami Palota egyszer csak életre kelt, a lumínium pedig úgy ragyogott, hogy kénytelen volt eltakarni a szemét a kezével.

Ez mintha csak valami jel lett volna, mivel a tömeg még a korábbiaknál is hangosabban éljenzett, majd azok, akik a legközelebb álltak a vízhez, lótvuszvirág-alakú lámpásokat gyűjtöttek, majd a vízre helyezték őket. Előbb csak pár tucat, majd több száz, végül több ezer lámpás lebegett a folyón.

– Ez még annál is j-jobb, mint képzeltem – suttogetta Tipp csodálattal teli hangon.

A kisfiúnak igaza volt – a ragyogó palota által megvilágított szivárványszín cseppek és lebegő lámpások összessége minden kétséget kizáróan a legszebb dolog volt, amit Kiva valaha is látott.

És aztán kezdetét vette a tűzijáték.

Tipp lelkesen felvakkantott, ahogy a rakéták felrobbantak a palota felett, Kiva azonban összerezett az első, mennydörgészerű robaj hallatán. A zene valamelyest elnyomta a zajt – a zenekar továbbra is játszott, miközben az emberek egyre csak kurjongattak örömiükben.

– Azt mondtad, hogy ez az egész hétvégén keresztül tart? – Kivának majdhogynem ordítania kellett, hogy Jaren hallja őt a durranásoktól.

– A következő két nap csendesebb lesz – felelte a fiú, maga is szinte kiabálva. – Az inkább a művészetről, a kultúráról és a közösségről szól, és nem ennyire a színpadiasságról.

A *színpadiasság* nagyon is illő szó erre, gondolta Kiva. A műsor attól a pillanattól kezdve szemet kápráztató volt, hogy a hajó megjelent a vízen – a hajó, aminek mostanra már nyoma veszett,

mivel a királynő visszatért a palotába, engedve, hogy a népe tovább élvezze a fesztivált.

Kiva kényelembe helyezte magát és csak nézte a tűzijátékot, együtt ámuldozva Tipp-pel. A lebegő vízcseppek csak akkor hullottak vissza a Serinbe, és a palota fénye is csak akkor látszott lassacskán kihunyni, mikor az utolsó zsarátnok is kialudt. A ló-tusz-lámpások azonban továbbra is megvilágították a folyó vizét, és bár a zenekar a tűzijáték végével elhallgatott, az utcai zenészek vidám, pörgős dalokat kezdtek játszani, folytatva az ünneplést most, hogy a hivatalos ünnepély véget ért.

– Ideje mennünk – jelentette ki Naari, majd felállt és leporolta a süteménymorzsákat bőrből készült páncéljáról, ami majdnem ugyanolyan volt, mint az, amit a Zalindovban is viselt. – Még azelőtt vissza akarok érní a palotába, hogy a dolgok túlságosan elvadulnának odalenn. Nem szeretném elmagyarázni a királynak és a királynőnek, hogy a fiuk és a barátai hogyan keveredtek bele egy részeges utcai verekedésbe.

– Úgy m-megnéznék egy utcai v-verekedést! – mondta Tipp, ahogy talpra ugrott a testőr mellett.

Naari a fiúcska nyaka köré kanyarította karját.

– Majd máskor, kölyök.

Tipp arca elkomorodott, aztán rögvést ismét fel is virult.

– Ori o-olyan féltékeny lesz. Alig várom, hogy h-hazaérjünk, és elmesélhessem neki, milyen v-volt innen nézni.

– *Hol is van Oriel?* – kérdezte Kiva. A két nappal korábbi találkozásuk óta Tipp és az életvidám ifjú herceg szinte össze voltak nőve. Bárhová is ment az egyik, a másik követte, legalábbis egészen ma estig.

– A királyi család tagjai általában a palotából nézik az egyes szezonális fesztiválok nyitányát – magyarázta Naari, aztán Jarenre pillantott, és jó hangsúlyosan hozzátette: – *Együtt.*

Kiva is a fiú felé fordította tekintetét.

– Te aztán valóban jól elsompolyogtál, nem igaz? – Miután hat héten keresztül éltek és utaztak együtt a gőgös Mirryn Hercegnővel és a folyton flörtölő Caldon Herceggel, Kiva még csak nem is tudott rá haragudni.

– Nem ez volt az első alkalom, és nem is ez lesz az utolsó – mondta Jaren, arcán egy cseppet sem bűnbánó vigyorral. – Szerinted mégis hogy leltem rá erre a helyre? Már évek óta ide járok.

Naari morgott valamit a bajsza alatt, majd rájuk szólt:

– Pakoljatok! Indulunk.

Mivel a fényshow véget ért, senki sem mondott ellen a testőr velős parancsának. Tipp segített visszapakolni a megmaradt ételt a piknikkosárba, és közben marokszámra tömte a szájába a kekszket és a sajtot, mintha csak attól tartott volna, hogy soha többé nem kap enni. Kiva teljesen megértette ezt a kétségbeesett félelmet, és el is merengett rajta, vajon mennyi időbe fog telni, mire elmúlik – mindkettejük számára.

Hűvös szellő süvített végig a háztetőn, amitől Kivát kirázta a hideg, mire elkezdte dörzsölgetni a karját. Észrevéve a reakcióját, Jaren levette a zakóját és a lány vállára terítette azt. Kivát rögvest melegség öntötte el, ahogy beledugta karját a zakó ujjába, és közben orrát a frissen felásott föld, tengeri só, reggeli harmat, és fafüst megnyugtató illata csiklandozta. Föld, szél, víz, és tűz – Jaren saját, tökéletesen egyedi illata.

– Köszönöm! – suttozta a lány, miközben makacsul igyekezett észre sem venni, hogy Jaren inge milyen csábítóan feszült az izmain.

– Neked bármit – mondta Jaren egy kacsintás kíséretében, ahogy lehajolt, hogy összeszedje a holmijuk utolját. A mozdulat csak még jobban kiemelte testét a holdfényben, ami olyan tökéletes volt, hogy...

– Aham – köszörülte meg a torkát Naari. A testőr szigorú arccal nézte őket, de borostyánszín szeme jókedvtől csillogott.

Magában azért könyörögve, hogy múljon el a pirulása, Kiva összehajtogatta a pokrócot, majd odanyújtotta Jarennek, aki időközben már el is vette az igencsak nehéz kosarat a túlbuzgó Tiptől.

– Készen vagyunk – mondta Jaren Naarinak. A testőrnek még csak a szeme se rebbent annak láttán, hogy a koronaherceg úgy cipeli a holmijukat, mint valami málhásló, mivel már évek óta figyelte, ahogy Jaren jóval a rangja alatt viselkedik. A kezén

lévő, Z-alakú sebhely is ennek a bizonyítéka volt – a népének tett szolgálatának, és annak a bizonyítéka, hogy milyen messzire is volt képes elmenni, hogy megvédje őket.

Kiva gyomrában felbugyogott a bűntudat, de ügyet sem vetett rá, csak követte Naarit végig a tetőn, aki elsétált a romos ajtó mellett, és inkább egy egyenesen az utcára vezető lépcsősor felé vette az irányt. Kiva vetett egy szúrós pillantást Jaren felé, miközben egyre csak az járt a fejében, vajon a fiú miért nem a sokkal biztosabb úton hozta fel ide, de az makacsul kerülte a tekintetét.

Komolyan meg kell tanulnod bízni bennem, mondta neki Jaren korábban.

Kiva majdnem felhorkantott, ahogy rádöbrent, hogy Jaren szándéka ezzel az egészsel végig az volt, hogy emlékeztesse őt arra, hogy biztonságban van mellette – mindig.

Nem mintha Kiva ezzel ne lett volna már tisztában.

– Gyerünk, szedjétek a lábatokat! – noszogatta őket Naari, megzavarva Kiva áruló gondolatait, ahogy leterelte őket a síkátorba. Mostanra veszély terjengett a levegőben, amitől Kiva szinte már úgy érezte, mintha figyelné őket valaki. Aggodalmi azonban a főtérre érve némiképp elcsitultak, mivel ahogy lépésről lépésre közelebb értek a folyóhoz, fények és az ünneplés zsi-
vaja egyre csak erősödött.

Amikor végre kiértek a mellékutcából, Naari elkáromkodta magát, mivel azon túl az emberek vált vállnak vetve álldogáltak, táncoltak, nevettek, és énekeltek együtt a zenével. Olyan remekül szórakoztak – és közben teljesen eltorlaszolták az utat, egészen a palota kapujáig.

– Nem tetszik ez nekem – jelentette ki a testőr összeszorítva az ajkát.

Kiva alig hallotta őt az utcai multság zsi-
váján át.

– Egészen hajnalig ropni fogják – jegyezte meg Jaren, ami egy cseppet sem javított Naari kedvén. – Hacsak nem szeretnéd, hogy egész éjszaka itt maradjunk...

Naari felé vetett, szúrós pillantása rögvest Jarenbe fojtotta a szót.

– Majd én utat vágok magunknak. Ti hárman maradjatok *közvetlen* mögöttem – utasította őket Naari egyik kezét a kardja markolatára szorítva, mintha csak arra készült volna, hogy mindenkit felkaszabol, aki csak az útjukba mer állni. – Ne álljatok meg, és ne báméskodjatok! Irány egyenesen a kapukhoz!

Megvárta, amíg Tipp is rá figyelt, mivel a fiúcska éppen tágra nyílt, vágyakozással teli szemmel bámulta a körülöttük lévő káoszt. Mikor aztán ráeszmélt, mit is vár tőle Naari, motyogva és vonakodva jelezte, hogy megértette.

Alighogy az utcára léptek, Naarit máris elnyelte a tömeg, Kiva azonban lökött egyet Tippen, hogy a kisfiú szorosan az ő mögött maradjon, miközben Jaren Kivát noszogatta előre, hogy ő maga zárja a sort – aminek Naari biztos nem örült volna, de mint kiderült, Jarennek korábban igaza volt: látszólag senkit sem érdekelt, hogy a koronaherceg ott jár közöttük. Az ünneplők számára ők csak négy polgár voltak, akik igyekeztek utat törni maguknak.

Mikor úgy félúton jártak a palota felé, a zene egyszer csak megváltozott, mire az emberek lelkesen felkiáltottak körülöttük, majd az izzadt táncolók előbb a lábukkal dobolni, majd ugrálni kezdtek, amibe beleremegett a föld. Kiva semmit sem hallott az örömteli visongatástól, és alig tudta kivenni Naari az egyre sűrűsödő tömegbe vesző alakját. Jaren útközben valahol elhagyta a kosarat és a pokrócot, hogy legyen két szabad keze, amivel foghatta Kivát és utat törhetett neki, pont úgy, ahogy azt a lány is tette Tippnek.

Ismét hangos kurjantás hangzott, az emberek pedig egyre jobban belefeledkeztek az ugráندozásba, mire minden irányból testek préselődtek nekik. Kivát elöntötte a klausztofóbia, ahogy egy irányt vesztett mulatozó belé csapódott, jó nagy erővel oldalra lökve őt, kiszakítva Tippet az ujjai közül. Kiva megbotlott, és csakis azért nem esett el, mert Jaren szorosan tartotta. Azonban még így is nekicsapódtak pár embernek, akik mind túlságosan belefeledkeztek a mulatozásba ahhoz, hogy ezt egyáltalán észrevegyék.

Egyetlen gyors pillantás elég volt ahhoz, hogy Kiva rádöbbenjen, bár Naarit továbbra is látja – Tippnek nyoma veszett.

Egy pillanat alatt megfeledkezve a klausztofóbiájáról, Kiva a zenét túlordítva szólongatni kezdte Tippet, miközben Jaren ugyanezt tette a füle mellett. Együtt indultak meg előre, riadalmuk pedig csak még tovább nőtt, amikor megpillantották a fiúcskát a földön, ahogy az éppen azért küzdött, hogy felálljon.

– El fogják tiporni! – kiáltotta Kiva a torkában dobogó szívvel.

Még alig fejezte be a mondatot, amikor Jaren máris ellépett mellette, és ide-oda taszigálva az embereket átvágott a fullasztó tömegen, pont abban a pillanatban érve oda Tipphez, mint Naari, mire közös erővel talpra rántották a fiút.

Valaki hátulról nekiütközött Kivának, majd egy kéz fonódott a karjára, megakadályozva, hogy csatlakozzon a barátaihoz. Megpróbálta kiszabadítani magát, de az idegen erre csak még erősebben markolta, majd durván hátrarántotta. Olyan szorosan álltak körülötte az emberek, hogy még csak megfordulni sem tudott, hogy megnézzé, ki ragadta meg, mire ismét előntötte a pánik, ám ezúttal egészen más okból. Még pont látta, ahogy Jaren és Naari ellenőrzi, hogy Tipp nem sérült-e meg, ám ekkor az őt markoló idegen ismét nagyot rántott rajta, kemény testéhez szorítva a lányt. Kiva ismét küzdeni kezdett ellene, ám még mielőtt akár csak felsikíthatott volna, az idegen egy rongyot nyomott az arcára, mire az próbörük és a tamadrin orrfacsaró bűzétől könnybe lábadt a szeme. Mivel tisztában volt vele, hogyha elég mélyen belélegzi a keveréket, el fogja veszíteni az eszméletét, Kiva viszatartotta a lélegzetét és még elszántabban küzdött fogvatartója ellen, és közben azért fohászzkodott, hogy Jaren vagy Naari forduljon feléjük.

Mikor rádöbrent, hogy a lány nem fogja harc nélkül feladni, támadója mély, férfias hangon elkáromkodta magát, majd elvette a szája elől a rongyot, mire Kivában remény ébredt, hogy a férfi talán úgy döntött, nem éri meg küzdeni vele. Ám a következő pillanatban éles fájdalom hasított a fejébe, mire a csillagok tánca perdültek a szeme előtt, majd elvesztette az eszméletét, a férfi karjai közé rogyott.

HARMADIK FEJEZET

– ...nem volt más lehetőségem.

– *Megőrültél?* Látod azt a zúzódást az arcán? A tábornok darabokra fog szedni.

Valaki mintha testsúlyát feszengve az egyik lábáról a másikra helyezte volna, majd az első beszélő motyogva ismét megszólalt:

– A parancsnok azt mondta, hogy mindenáron hozzam ide egyedül.

Egy erőltetett kacaj.

– Kötve hiszem, hogy sokra mennél ezzel a kifogással.

Kiva lassan kinyitotta a szemét, bár közben alig sikerült megállnia, hogy ne nyögjön fel, hála a halántékában lüktető fájdalomnak. Megpróbált megmozdulni, mire rádöbrent, hogy egy mocskos szoba közepén álló, fából készült székhez kötözték – a kötél marta a csuklóját és a bokáját, a száját pedig betömték. A sarokban lévő, magányos ajtó egy fényesen megvilágított folyosóra vezetett, ahová két ór árnyéka vetült, akiket pont nem látott – és akikhez azok a tompa hangok tartoztak, amik felébresztették.

Kiva óvatosan ellenőrizte, hogy milyen szorosak a kötelékei, de ezzel mindössze csak annyit ért el, hogy a kötél még jobban a húsába mart, meg ráadásul még pár szálka is belé állt a székbe. Esélye sem volt rá, hogy záros határidőn belül kiszabaduljon innen. Segítség nélkül biztosan nem.

Kiva alig két napja érkezett meg Valleniába. Ez közel nem volt elég idő ahhoz, hogy ellenségeket szerezzen magának, pláne nem olyan hatalommal bírkat, hogy egyenesen egy „parancsnok” rendelje el az elrablását. Azonban... ha valaki meglátta őt Jarennel a városban... Ő volt Wenderall leggazdagabb király-

ságának trónörököse, vagyis számtalan, a kontinens különböző részeiről származó ellenséggel rendelkezett. Ha egy rivális udvar esetleg ártani kívánna neki, akkor ennek jobb módja nem is lenne annál, minthogy egy szerettét veszik célba.

Kiva nyelt egyet, majd emlékeztette magát, hogy Jaren és Naari úgyis meg fogja őt találni. Visszaviszik Tippet a palotába, aztán felforgatják a várost, hogy nehogy valami baja essen. Neki mindössze csak időt kellett nyernie a számukra. *Saját maga számára.*

A folyosóról léptek zaja visszhangzott, mire Kiva rögvest megdermedt, majd a nyitott ajtó felé kapta a tekintetét.

– Elkaptátok? – kérdezte egy könnyörtelen, női hang.

Az egyik férfi ör felelt neki, de túl halkán ahhoz, hogy Kiva érthesse a szavait, viszont jóval hosszabban beszélt annál, mint-hogy a válasza egy egyszerű igen vagy nem legyen.

– Igazad van, nem fog örülni neki – motyogta a nő, majd hangosan felsóhajtott. – Már úton van. Majd én lerendezem, ha ideért.

Kiva elméjét ezernyi kérdés lepte el, azonban mind a sem-mibe is veszett, mikor megpillantotta a magabiztos léptekkel a szobába lépő, fiatal nőt.

– *Uurrega* – szólta Kiva a döbbenettől elakadó lélegzettel, bár a szájába tömött rongytól a szó, a *név*, teljesen érthetetlen lett.

Azonban semmi kétség sem volt afelől, hogy ki állt előtte.

Semmit kétség afelől, hogy az imént nem más, mint Zuleeka Meridan – Zuleeka *Corentine* – lépett be a szobába.

A vállára hulló, sötét hajfonata, folyékony arannyal kevert mézszínű szeme – az apjuk szeme –, és holdfakó bőre mit sem változott azóta, hogy Kiva tíz évvel korábban utoljára látta őt. Azonban Zuleeka többé már nem volt az az ártatlan, tágra nyílt szemű, tizenegy éves kislány, mint egykoron. Mostanra volt benne valami durvaság – markáns vonásai megfeszültek, keze a bőrrel fedett derekára függesztett fegyvereken nyugodott. Test-tartása egyszerre volt könnyed és fenyegető, utóbbi csak még érezhetőbbé vált, ahogy ajka lassú, veszedelmes mosolyra húzó-dott sólyomszerű arcán.

– Helló, kishúgom.

Kiva csak bámulta nővérét, mivel még ha képes is lett volna beszélni a szájába tömött rongytól, akkor se tudta volna, hogyan is feleljen.

Zulleka közelebb lépett hozzá, és kikapta a rongyot a szájából.

– Úgy hallom, igencsak megnehezítetted Borin dolgát. – Rosszallón csettintett egyet a nyelvével. – Szegény csak a dolgát tette. Már azóta figyelünk téged, hogy két napja megérkeztél, de te minden tőled telhetőt megtettél, hogy Borin ne tudjon elkapni.

Kiva hangja rekedtesen csengett az érzelmektől.

– Akár szépen is kérhette volna.

Zuleeka vakkantva felkacagott, Kiva azonban nem talált semmi vicceset abban, amit mondott.

Várt egy pillanatot, majd mikor a nővére továbbra sem mutatta jelét, hogy bármit is szándékozna tenni, megkérdezte:

– Nem kötöznél ki végre?

– Egy pillanat – mondta Zuleeka, miközben ujjaival dobolni kezdett a combján. – Először is fel akarok tenni pár kérdést. – Rövid, ravaszul megfontolt szünetet tartott. – Úgy hallottam, szereztél pár igencsak magas rangú barátot.

Kiva vére megfagyott az ereiben.

Tíz év.

Tíz évet töltött bezárva egy istenek verte halálbörtönben. A szülei ott lelték halálukat, Kiva pedig kimondhatatlan borzalmakon ment keresztül azért, hogy elég sokáig életben tudjon maradni ahhoz, hogy megszökhessen. Erre ahelyett, hogy bármi jelét is mutatta volna annak, örül, hogy láthatja, Zuleeka ki akarta őt hallgatni?

Kiva vett egy mély lélegzetet, és megpróbálta elképzelni, hogy ő mégis hogyan cselekedne a nővére helyében, mire rájött, hogy talán ő is éppen ilyen óvatos lenne, és előbb megbizonyosodna róla, kihez is hűséges Zuleeka. Azonban még így sem volt képes megállni, hogy ne járja át a csalódottság.

– Tudod, mindenütt vannak kémeink – folytatta Zuleeka könnyed hangon, amikor Kiva továbbra sem szólalt meg. – Már

azóta figyelnek téged, hogy elhagytad a Zalindovot, és követték az utadat egészen ideig. Az üzeneted már hetekkel előtted ideért: *Úton vagyok Valleniába. Itt az idő, hogy visszafoglaljuk a királyságunkat.* Ezt te magad írtad, szó szerint a saját véreddel pecsételted meg a vágyadat, hogy megkaparintsd azt, ami jogosan a tied.

Zuleeka ebben tévedett – az üzenet nem Kiva vérével íródott. És abban a levélben nem csak ez állt.

Anya halott.

Zuleeka egyelőre még nem tett említést Kiva levelének első soráról. Vajon a kémei – a *lázadó* kémei – már beszámoltak neki Tilda halálának részleteiről, vagy azok egyszerűen csak nem érdekelték?

– Úgy tűnik, igencsak szorgos voltál, kishúgom – folytatta Zuleeka fejét oldalra döntve. – Túlélted a Végzet Próbáját, amit eddig még senki sem élt túl, megszöktél a Zalindoból, ahonnan eddig még senki sem szökött meg, és mindeközben valahogy sikerült olyan közel kerülnöd a koronaherceghez, hogy az meghívott, hogy élj vele és a drágalátos családjával a Folyami Palotában. – Zuleeka arcára gúnyos mosoly ült ki. – Na, ez aztán merész lépés volt. Csak ámulok és bámulok a stratégiádon. És a színészi tehetségeden.

Minden egyes szóval, ami csak kicsúszott Zuleeka száján, egyre csak erősödött valamiféle égető érzés Kivában. Ő azonban ezt elfojtotta magában, és nem engedte, hogy elmerengjen azon, mégis mi válthatta ki ezt az érzést.

– Hacsak – mondta Zuleeka, hosszan elnyújtva a szót – ez az egész mégsem színjáték volt.

Kiva merev tagokkal ült a székén, és állta nővére gyanakvó tekintetét.

– Úgy hallottam, nagyon jóképű ez a Deverick Herceg. – Zuleeka megpöccintette Kiva ruhaujját, szavak nélkül is megjegyzést téve arra, kinek a zakóját is viselte. – Te azonban nem így nevezed őt, nem igaz? Azok, akiket kedvel, a második keresztnévén szólítják. Jarennek, ugye?

– Pontosan mivel is vádolsz engem? – kérdezte Kiva velősen.

Zuleeka megjátszott ártatlansággal a szívére szorította a kezét.

– Én ugyan nem vádolak semmivel, hugicám. Egyszerűen csak próbálok rájönni, mi is a legfontosabb számodra.

– Pontosan az, ami mindig is volt – jelentette ki Kiva határozottan. – A családom az első és a legfontosabb. – Mindazok után, amiken keresztülment a kedvükért, Kiva egyszerűen képtelen volt megérteni, hogy a nővére egyáltalán hogy kérdőjelezhette ezt meg.

– *Itt az idő, hogy visszafoglaljuk a királyságunkat* – idézte Zuleeka ismét Kiva levelét. Az arcára ravasz, sőt, szinte már rosszindulatú kifejezés ült ki, ahogy folytatta. – Bocsáss meg, de egyszerűen képtelen vagyok megérteni, mégis hogy akarod ezt véghez vinni, miközben a herceg ágyában henteregsz.

A Kiva mellkasában perzselő érzés egészen az arcáig szökött, azonban nem szégyenében.

– Fogalmam sincs, hogy ezt meg mégis honnan vetted – szólt Kiva hűvös hangon –, de talán jobban tennéd, ha ráripakodnál a kémeidre, hogy végezzék rendesen a dolgukat.

Zuleeka felhúzta sötét szemöldökét.

– Tagadod, hogy...

– Semmit sem tagadok – vágott a szavába Kiva forrongó dühvel –, mivel semmit sem *kellene* tagadnom. A húgod vagyok. Ennek elégnék kéne lennie ahhoz, hogy megbízz bennem.

– Senkiben sem bízek – vágott vissza erre Zuleeka. – Főleg nem olyasvalakiben, aki az utóbbi tíz évben akár halott is lehetett volna.

Kiva feje úgy megrándult, mintha arcon csapták volna, a reakciója pedig elég heves volt ahhoz, hogy, most először azóta, hogy belépett a szobába, még Zuleeka arca is meglágyult. Kinyitotta a száját, mintha már éppen bocsánatot akart volna kérni, ám ekkor közeledő, sietős léptek zaja szakította őt félbe.

– Hol van? – követelte egy férfihang.

Az örök dadogva feleltek neki, majd pillanatokkal később egy fiatal férfi viharzott be az ajtón, majd torpant meg hirtelen, amint megpillantotta Kivát.

Egy smaragdszín szempár meredt rá – pont olyan árnyalatú, mint a sajátja.

És pontosan olyan, mint egykori édesanyjuké.

– *Kiva* – suttogta a nevét a bátyja Torell, mintha csak valami ima lett volna.

– Helló, Tor – felelte *Kiva* összeszoruló torokkal, szintén suttogva.

A tekintetét továbbra sem mozdítva róla, Tor tett felé még egy lépést, de aztán összehúzta a szemét, mikor megpillantotta a rongyot, amivel betömték a száját, a köteleket, és a bal háltékán lévő zúzódást, amiről *Kiva* már most érezte, hogy nem lehet szép látvány.

– Mégis mi a *pokol?* – morogta Torell, majd vetett egy olyan szúrós pillantást a nővérük felé, amitől *Kivának* megremegett a térde.

– Nyugodj meg, fivérem! – szólt rá Zuleeka. – *Kiva* és én éppen azon vagyunk, hogy bepótoljuk az elvesztegetett időt.

Tor arcára még sötétebb árnyék borult, állkapcsa pedig megfeszült, mintha úgy kellett volna visszanyelnie a szavait. Előhúzott egy törst, majd letérdelt *Kiva* elé, és nekiállt elmentszeni a béklyóit. Amint a lány kiszabadult, Tor felállt, talpra segítette *Kivát*, és rögvest a karjai közé zárta.

– *Kiva* – suttogta ismét, és közben olyan szorosan ölelte, hogy a lány alig kapott levegőt. *Kiva* azonban nem panaszkodott, mivel ő is éppen ilyen hevesen, könnybe lábadt szemmel vizionozta a gesztust.

Ilyennek képzelte az újbóli találkozást. Ilyenre vágyott.

Második legidősebb testvérként Torell majdnem tízéves volt, mikor *Kiva* legutoljára látta, egy csontsovány fiúcska, aki nekik mindig le volt horzsolva a térde. Most azonban semmit sem látott abból a kisfiúból a fölő tornyosuló fiatal férfiben, ki nekik fekete haját és átható tekintetét kiemelte bronzos árnyalatú, napbarnított bőre, míg széles válla és izmos teste hosszú évek kemény munkájáról árulkodott. Sötét ruhájában, és anynyi fegyvert viselve magán, amitől *Naari* belegebedt volna az irigységbe, Tor minden egyes porcikája azt ordította, hogy igazi

harcos. Ez pedig pont elég volt ahhoz, hogy Kiva megértse, Tor, csak úgy, mint Zuleeka, rengeteget változott az elmúlt tíz év alatt.

– Az istenekre, Kiva, fogalmad sincs róla, hogy mennyire hiányoztál! – mondta Tor, ahogy egyik kezével letörölte a lány könnyeit, majd finoman megragadta annak állát és elfordította a fejét, hogy szemügyre vegye a halántékán lévő zúzódást. Jóképű arca megfeszült a dühtől.

– Ezt meg ki tette? – kérdezte fenyegető hangon.

– Csak egy kis pukli – legyintett Zuleeka, mielőtt Kiva felelhetett volna. – Nem ment olyan simán elválasztani őt a barátaitól, mint terveztük, és mivel olyan nagy volt a tömeg a fesztiválon, egy kicsit elfajultak a dolgok. De nézz csak rá: jól van.

Kiva bármennyire is azt szeretete volna, hogy az a vadállat Borin megkapja a magáét, érezte, most sokkal fontosabb az, hogy megnyugtassa a bátyját, úgyhogy kezét Tor az arcának sértetlen felén pihenő kezére helyezte, és így szólt:

– Na aggódj, jártam már rosszabbul is.

Ezt talán nem kellett volna mondania, mivel Torell smaragd-zöld tekintete elsötétedett, ahogy a fiú rádöbbsent, hogy Kivának miért – és hol – volt része ilyen fájdalomban.

Torell torka megrándult, dühe pedig semmivé foszlott, ahogy reszelős hangon, suttogva megszólalt:

– Majdnem sikerült.

– Micsoda? – kérdezte Kiva zavartan bátyja gyötrelmét látva.

– Olyan közel voltunk – folytatta Tor elkalandozó tekintettel, mintha gondolatban ezernyi mérföldre járt volna. – A legjobb harcosaim voltak velem, mindannyian készen álltunk rá, hogy bármit megtegyünk azért, hogy kimentsünk téged és anyát.

Kiva élesen beszívta a levegőt, ahogy hirtelen megértette, miről is beszél a fivére.

– A hegyekben rejtőzködtünk, incselkedtünk a Parancsnokkal meg az őreivel – folytatta Torell. – Úgy tettünk, mintha be akarnánk törni, erre megduplázta az őrséget. Az egész csak figyelemelterelés volt, csak hogy legyen valami, ami lefoglalja őket, hogy ne jöjjenek rá, mit is tervezünk valójában.

Kiva emlékezett – éppen az étkezőn sétált keresztül a második Próbatétel előtti éjszakán, mikor meghallotta, hogy pár rab a lázadók elbukott szökési kísérletéről beszél. De... ha Tor szerint *nem* egy bukott kísérlet volt, az egész nem volt több színjátéknál...

– Minden a helyén volt – mondta a fivére, bár szavai mostanra üresen csengenek. – Készen álltunk rá, hogy lecsapjunk, de aztán...

– Aztán parancsot küldtem nekik, hogy vonuljanak vissza – vágott a szavába Zuleeka. Bizonytalanul méregette Kivát, mintha éppen próbált volna eldönteni valamit, majd bólintott egyet, és a korábbiaknál jóval nyíltabban folytatta: – A lázadó erők tábornokaként Tor éppen akkora hatalommal bír, mint én, de minekután Anya engem nevezett ki ideiglenes parancsnoknak, mikor elindult a Zalindovba, csak ártanánk azzal, ha az embereink azt látnák, hogy vitázunk. Nem nagyon hagytam neki más lehetőséget a visszavonuláson kívül, akkor sem, ha ennek egyáltalán nem örült.

Tor megkínzott kifejezését látva ez igencsak enyhe kifejezésnek tűnt.

– Várjunk csak, azt mondtad, hogy Anya *elindult* a Zalindovba? – A szó furcsa utóízét hagyott maga után, mivel úgy hangzott tőle, mintha Tilda önként vállalta volna a rabsorsot. – Hát nem... Hát nem elfogták? Mirravenben?

Mielőtt bárki is bármit felelhetett volna, három koppanás hallatszott a plafon felől gyorsan egymás után, mire por és vakolat záporozott a fejükre.

– Kezdünk kifutni az időből – szólt Zuleeka, ahogy lesöpörte a fehér port bőrruhájáról. – Úgy tűnik a *barátaid* jobban értenek a nyomkövetéshez, mint gondoltam.

Kiva úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a nővére hangjában megbúvó gúnyt – pont, mint ahogy azt is semmibe vette, milyen érzés árasztotta el annak a tudatára, hogy Jaren és Naari úton volt érte. Ők nem vártak tíz évet azzal, hogy megpróbálják kiszabadítani.

– Válaszolnod kell – mondta kissé remegő hangon. – Tudnom kell...

– Rengeteg minden van, amit tudnod kell – mondta Zuleeka, és bár a szavai gúnyosan csengtek, az arca komoly volt. – De ezzel most várnod kell.

Tor felsőhajtott, majd vigasztalón megszorította Kiva vállát.

– Zulee-nak igaza van. Hallottam, kikkel töltöd manapság az idődet – jó messzire el kell tűnnünk innen, még mielőtt ide-érnének.

Kiva lélekben felkészült rá, hogy most újabb kör, Zuleekájéhez hasonló vádaskodás következik, Torell azonban mindössze csak elvagyorodott, majd hozzátette:

– Összebarátkozni a koronaherceggel és az ő Arany Pajzsával? Nagyon eszes. Eszembe sem jut jobb módja annak, hogy az ember titkos információkhoz jusson.

Bár a szavaiból csak úgy áradt a dicséret, volt valami a tekintetében, amit Kiva képtelen volt beazonosítani. Nem ítékezés vagy gyanakvás vagy bármi csak kicsit is arra hasonló, ahogy korábban Zuleeka nézett rá. Azonban volt benne valami, ami nem hagyta nyugodni Kivát, majdnem, mintha tükörbe nézett volna. Azonban még mielőtt alaposabban is szemügyre tudta volna venni, Torell pislogott egyet, és annak a nyugtalanító valaminek már nyoma is veszett.

Újabb hármás kopogtatás hallatszott a fejük fölül, amit egy pillanattal később egy negyedik követett.

– Ideje mennünk – szólt Zuleeka, majd Kivára mutatott. – Ülj vissza a székbe!

Kiva előbb a székre, majd ismét a nővéreire pillantott.

– Tessék?

Zuleeka összeszedte a köteleket, amiket Torell átmetszett, majd halkán füttyentett. Erre bejött a szobába az egyik őr az ajtóból, átvette azokat tőle, majd még mielőtt távozott volna, új kötelet nyomott a lány kezébe.

– Vissza a székbe – ismételte Zuleeka a parancsot. – Elrabol-tak, emlékszel? Játszanod kell a szerepedet, úgyhogy húzd csak fel szépen a színész-csizmát.

– Én... – Kivának fogalma sem volt róla, hogy erre mit felelhetne. Úgy tervezte, hogy majd másnap elmegy Oakhollow-ba,

hogy megkeresse a testvéreit, de immár erre nem volt szükség. Zuleeka és Torellt ott állt előtte, végre ismét találkoztak. Olyan sok kérdése volt számukra, annyi mindent kellett megbeszélniük, és pontosan ez volt az oka annak, hogy végül zavartan mindössze csak ennyit szólt: – Hát nem mehetek veletek?

Zuleeka felhorkantott.

– Hát a lázadók táborából elég nehézkesen tudnál kémkedni a herceged után.

Kiva mozdulatlanra dermedt.

Zuleeka felhúzta sötét szemöldökét.

– Ne mondd nekem, hogy ez meglep. Már vannak embereink a palotában, de Deverick – bocsáss meg, *Jaren* – még nálam is kevésbé bízik meg az emberekben. Vannak dolgok, amit még a Királyi Tanáccsal, sőt, a saját *családjával* sem oszt meg, legalábbis a forrásaim ezt állítják. Benned viszont megbízik. *Te* képes vagy úgy a közelébe jutni, olyan dolgokat tudhatsz meg róla és a terveiről, arról, hogy hol a legsebezhetőbb, mint senki más. Te felfedheted a titkait. – Egy pillanatra elhallgatott, majd még hozzátette: – És aztán mindezt fel tudjuk majd használni ellene.

Kiva ügyelt rá, hogy semmit se lehessen leolvasni az arcáról, de egy szót sem szólt. *Jaren valóban* bízott benne – és pontosan emiatt máris ismert párat a legnagyobb titkai közül. Azonban valamilyen okból Kiva most visszafogta magát, és ezt nem árulta el a testvéreinek. Most nincs erre időnk, mondta magának, és majdnem el is hitte.

– Nem szívesen mondom, de egyetértek Zulee-val – mondta Torell. – Egyelőre itt kell maradnod. Számodra is biztonságosabb, ha azt hiszik, akaratom ellenére ragadtak el.

Tor tekintete a Kiva arcán lévő zúzóadás felé villant, aztán a csuklójának kivörösödött és szálkákkal teli bőrére siklott, majd amikor rádöbbsent, hogy Kivának még csak nem is kell majd hazudnia, hogy mindenkit meggyőzzön arról, hogy elrabolták, ösz-szeszorította ajkát.

Zuleekával ellentétben Tor nem említette ismét a kémkedést, és arra sem utalt, hogy Kiva mindössze csak annyit ér, mint

az információ, amit szerez nekik. Helyette fűrgén még egyszer utoljára megölelte és a fülébe súgta:

– Hamarosan ismét találkozunk. Ígérem.

Hátralépett tőle, majd elővett valamit a köpenye zsebéből, ami leginkább egy ezüst álarcra emlékeztetett. Kiva nem tudta rendesen szemügyre venni, mert Torell máris Zuleeka felé fordult.

– Biztosítom a menekülési útvonalat – mondta neki. – Te rendezd el itt a dolgokat – *finoman* –, aztán találkozunk a sikátorban. Készülj fel a futásra!

Zuleeka kurtán bólintott, mire Torell távozott, bár előtte még vetett egy utolsó, gyors pillantást Kivára, némán biztosítva a lányt, hogy be fogja tartani az ígérését.

– Leülni! – vakkantotta oda Zuleeka Kivának, aki ezúttal szót is fogadott.

Zuleeka kapkodva megkötözte őt az új kötelekkel, majd a nyakában lógó rongyot is addig húzta felfelé, amíg az ismét el nem takarta a száját.

A fejük fölül ismét kopogtatás hallatszott, elég sürgetően ahhoz, hogy még Kiva is megértette, ha nővére még tovább marad, azzal azt kockáztatja, hogy elfogják.

– Tor erről nem tud, de egy maroknyi emberünknek megparancsoltam, hogy maradjanak itt, éppen csak annyinak, hogy hihető legyen a harc – mondta Zuleeka. Oldalra döntötte a fejét, majd még hozzátette: – Sajnálom, ami most jön. Azt mondta, hogy bánjak veled *finoman*, de ennek a résznek is hihetőnek kell lennie.

Kiva zavartan összehúzta a szemét, ami aztán a következő pillanatban ki is kerekedett a riadalomtól, ahogy a nővére előhúzta a törét, majd mindenféle további figyelmeztetés nélkül hozzávágta a markolatgombot Kiva arcának már amúgy is sebes oldalához. A lány fejében újra fájdalom áradt szét... aztán ismét megadta magát a sötétségnek.